

Ne valja se desperavat

Idem Stradunom. Sama samcata. Sunce obasjava Grad, ma ja ga ne obadam.

Ni Grad, ni Sunce.

Ljuta sam na mamu, po cijele dane radi, a ja doma sama.

„Sad ću na Porporelu“, pomislim, „ostat ću tamo do sutra pa nek me traže... Samo, moram se prvo javit dum Marinu. Odavna nijesmo razgovarali.“

„Čeko sam te! Zno da ćeš doć!“ rekao je čim sam mu ruku dotakla.

„Kako?“

„Mala, od koje si ti ono dobi?“

„Trinaest godišta mi je...“ odgovaram mu i već se smješkam.

„Gruba godišta! Brže noge od pameti!“

„Kako znate?“

„Sve ti se na faci vidi. Sjedi momenat sa mnom.“

„Zašto vam se ruke i koljena sjaje?“ počela sam zaboravljajući brzo kako sam ovamo dospjela.

„To svako malo ovda neko pasa i pogladi me, pokareca, a više bih volio da razgovaraju sa mnom.“

„A tko to danas ima vremena za razgovor, dum Marine? Svi lete, ko za rabotom, ko za soldima.“

„E, moja mala, nije lako umjet renjat na svijetu, treba se s brjemenom akomodavat...“

„Nije lako, dum Marine, siromaha pun Grad, a oni sa soldima ne zna se đe su!“

„A znam, znam, od davnina zlato je amor. Zlato stare, mlade, lijepe, grube, griješne, svjetovne, crkvene pridobiva. Samo pitam se kako žive ti s tolikim bremenima na duši? Nego, pušti to. Reci ti meni što je bilo s mamom? Zašto se svađaš s njom?“

„Ide mi na živce, nema vremena za me.“

„Tako ti je to, nemoj joj zamjerat, ne valja se desperavat, svemu remedijo ima, misli ona na te.“

„A, znam! Što ću sad?“

„Sad ćeš lijepo doma poč. Mamu čekat i s njom razgovarat.“

„Hvala vam, dum Marine. Ali siguro ću opet k vama doć.“

Odlazeći čuh još za sobom: „I pamet u glavu, mala... Mladijem uspara da sve znaju i da sve umiju, ma mučno je umjet živjet na svijetu...“